

[Baagsø.]

Information vil jeg gerne bede den højtærede formand om tilladelse til at citere. Hr. Alfred Petersen siger:

„Jeg erkender, at stedtillæggene nok har været tiltrængt, men det forekommer mig temmelig urimeligt, at man er vejet tilbage for at give disse tillæg som løntillæg, men har søgt at maskere dem, skønt de har egentlig lønmæssig værdi. Det kan give os anledning til visse overvejelser med henblik på det kommende års lønforhandlinger — også de fire ugers ferie. Kan staten give fire ugers ferie, kan de private vel også.“

Den forenkling af statens lønningssystem, som lønningskommissionen af 1954 fandt frem til, og som blev lovfæstet i 1958, er ved forslaget om at udbetale en årlig feriegodtgørelse blevet forstyrret. En nydannelse er kommet til; man spørger uvilkårlig: hvad bliver det næste?

Hvad stedtillægsændringerne angår, har de ganske klart en nivellering af lønsatserne til følge. Det fremgår tydeligt af en oversigt, som lønningsudvalgets medlemmer har modtaget fra finansministeriets lønningskontor. Hvorfor er skalaen i lønningslovens § 88 vedrørende overenskomstillægsportionernes størrelse opbygget, som den er? Netop for at modvirke en nivellering. Thi ved at benytte denne skala forrykkes de oprindeligt i loven fastsatte lønninger for de forskellige lønningsklasser ikke, ligegyldigt hvor mange overenskomstillægsportioner der så bliver tale om at udbetale.

I store kredse inden for tjenestemandstanden har man endnu ikke glemt den uretfærdige og helt urimelige nivellering af tjenestemandslønningerne, der fandt sted ved lønningsloven af 1946; disse kredse protesterer i dag højlydt mod dette nye forsøg på at indføre nivellering. Ændringerne i stedtillægsordningen vil uden tvivl skabe konstant uro om denne del af lønningerne og skærpe modsætningerne mellem land og by, mellem provins og hovedstad. De vil også let kunne få den følge, at det kan blive vanskeligt at få tilstrækkeligt kvalificerede tjenestemænd til de mellemste og højere tjenestemandstillinger. Endelig må der regnes med, at ordningen vil få indflydelse på lønkravene inden for det private arbejdsmarked.

Det er helt uforståeligt for mig, at den højtærede finansminister, straks da forhandlingerne med tjenestemændene tog deres begyndelse, låste sig fast ved at afvise enhver forhandling om at øge overenskomstillægsportionernes antal. Det lovforslag, vi nu behandler, viser, at regeringen har indrømmet, at tjenestemændene er sakket agterud med lønningerne i forhold til det, lønmodtagerne på det private arbejdsmarked opnåede dels ved overenskomsterne sidste forår, dels siden da har opnået ved den lønglidning, der har fundet sted. Regeringen kommer jo her til folketinget og siger, at tjenestemændene skal have 45 mill. kr. mere om året, men de skal bare ikke have dem efter de én gang fastsatte regler. Nej, de skal have dem efter noget helt nyt, man har fundet på. Hvis de 40 overenskomstportioner fra sidste år har vist sig ikke at dække, hvad tjenestemændene har krav på i sammenligning med lønforholdene på det private arbejdsmarked — og det må jo være tilfældet, siden den højtærede finansminister foreslår, at de skal have disse 45 mill. kr. mere udbetalt om året — havde det enkleste, det mest rimelige og det eneste retfærdige været, at den højtærede minister var kommet til folketinget med et forslag om et antal overenskomstillægsportioner ud over de 40 i stedet for at lave de krumspring, som lovforslaget om feriegodtgørelse og ændrede stedtillægssatser er udtryk for.

Nu siger det socialdemokratiske partis ordfører, det ærede medlem hr. Kaj Andersen, at de højere klasser efter det ændringsforslag, vi har stillet, vil få mere, og de lavere mindre. Ja vel, men det er jo forudsætningen i lønningsloven, det sker for at bevare balancen mellem lønningsklasserne; det er da det eneste retfærdige og rigtige, og det tror jeg alle vil indrømme.

Det konservative folkeparti er rede til at yde tjenestemændene det beløb, som den højtærede finansminister er blevet enig med tjenestemandorganisationerne om, men vi vil bestemt fastholde, at beløbet skal ydes i form af yderligere 9 overenskomstillægsportioner. Det er det, som venstres og vort ændringsforslag går ud på. Vi hylder det princip, som professor Birck udtrykte således: lov er lov, og lov skal holdes. På den måde får også de pen-